

[Steinke.]

Domme og Ankesager til Belysning af Domstolens Stilling og Fortolkningspraksis. Saaledes bevæbnet kaster man sig da over den højtærede Justitsministers Forslag af 1. Februar i Aar, der efter at have gennemgaaet en 3½ Maaneders Storsvask i det høje Folketing er undergaaet en hel lang Række Ændringer og nu for nogle Dage siden er havnet her, ledsaget af en Betænkning med baade Flertals- og Mindretalsindstilling: Jeg skal ikke udtale nogen Kritik over den Tid, Folketinget har anset det for nødvendigt at ofre paa dette unægtelig vigtige Problem, men jeg maa paa den anden Side have Lov til at beklage, at Sagen er kommet herop saa sent, at man ganske som i Fjor kommer ind under et vist, sagligt set uforsvarligt Handlingspres, der ligesom Gang paa Gang tidligere stiller det høje Landsting i en Situation, som ikke synes helt forsvarlig, hvis man da ønsker at se paa denne Sag fra den gældende Forfatnings Synspunkt.

Naar jeg trods alt dette ikke har tabt hverken Hovedet, Humøret eller Modet, tror jeg, at det skyldes, at Uenigheden ikke er nær saa stor, som den megen Talen og Skriven om disse Problemer kunde tyde paa. Bl. a. er den Diskussion, der i saa høj Grad var fremme for et Aars Tid siden om det tilladelige eller utiladelige i at give en saadan Straffelov tilbagevirkende Kraft samt om Dødsstraffen, jo i Hovedsagen stilnet af. Thi selv om der paa disse Omraader naturligvis stadig er delte Meninger, ogsaa her paa Rigsdagen, er Enigheden dog aldeles overvejende om Nødvendigheden af disse Bestemmelser inden for alle de store Partier. Det har derfor, synes det mig, ikke nogen synderlig Værdi efter alt foreliggende i Øjeblikket at drøfte disse Spørgsmaal paa ny, heller ikke, om man oprindelig burde have ladet Tilbagevirkningen gælde til den 29. August 1943 eller helt tilbage til den 9. April 1940. Jeg har oprindelig haft mine Tvivl om, hvorvidt Afgrænsningen af Loven af 1. Juni 1945 var rigtig, og falder derfor maaske ikke ind under den Kategori: Fornuftens Talsmænd, som mit Partis Ordfører i Folketinget, forhenværende Justitsminister Busch-Jensen kaldte dem, der roste Straffelovstillægget, fornemmelig de Herrer Skadhauge og Preisler Knudsen. Men selv om det ikke paa nogen Maade vilde

gøre mig særlig ondt ikke at komme i Selkskab med disse to Dommere, opgiver jeg alligevel Diskussionen om disse Datoer som værende uden aktuel eller reel politisk Betydning i Øjeblikket, ikke mindst efter det sagkyndige Udvalgs Betænkning, og dette gælder, selv om jeg udmærket godt forstaa Professor Krabbes Mindretalsudtalelser og vilde ønske, at disse var kommet frem for Offentligheden for et Aar siden. Maa jeg dog i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at det ikke er rigtigt, naar den konservative Ordfører i Folketinget, Hr. Hjermind, udtaler Sp. 2473 i Folketingstidenden, at ingen europæisk Lovgivning i de sidste 150 Aar har fraveget den Grundsætning, at der ikke maa tillægges nye skærpente Straffelove tilbagevirkende Kraft, førend Sætningen blev fraveget ved den sovjetrussiske Straffelov af 1. Juni 1922 og efter 1933 af Nazismen i Tyskland. Det er ikke rigtigt. Denne Grundsætning blev ogsaa fraveget herhjemme ved den af mig i 1925 gennemførte Interneringslov, den saakaldte Lex Berning, og netop ud fra ganske den samme Betragtning, som ogsaa Hr. Hjermind anfører for Tilladeligheden af at straffe Frikorpsfolk eller andre, der før den 29. August 1943 havde meldt sig til tysk Krigstjeneste, idet da i hvert Fald de normale af dem var ganske klar over, at der forelaa en Handling, som stred imod den almindelige Retsbevidsthed her i Landet, og som vilde have været belagt med Straf, saafremt den danske Regering havde staaet frit. Det er jo ogsaa ganske rigtigt, hvad de senere Sager har vist, at de Folk, der da trak i tysk Uniform, gjorde det ud fra Overvejelser, der ikke havde noget som helst med den daværende Regerings Politik at gøre.

Men selv om vi holder os til den højtærede Justitsministers Forslag, saaledes som det nu foreligger for os i ændret Skikkelse, er Uenigheden heller ikke nær saa stor, som mange synes at ville give det Udseende af. Thi hvis man kort vil gennemgaa Forholdet mellem den gældende Lov og det foreliggende Lovforslag, vil man se, at der er følgende Ændringer af væsentlig Betydning. Den normale Minimumsstraf nedsættes fra 4 til 2 Aar, bortset fra de i § 10, Stk. 2, nævnte Forhold, der altsaa særlig omfatter Schalburgkorpset, Landsstormsmænd eller Folk,